

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudkyň JUDr. Věry Šimůnkové a Olgy Stránské v právní věci žalobkyně **PhDr. M. J.**, zastoupené JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem se sídlem Kořenského 1107/15, 150 00 Praha 5, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.11.2011, čj. 210927/2011/KUSK-DOP/Sl,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného 28. 11. 2011, čj. 210927/2011/KUSK-DOP/Sl, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 11.640,-- Kč k rukám jejího právního zástupce JUDr. Tomáše Hlaváčka, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Obecního úřadu Louňovice ze dne 20. 9. 2011, čj. 57/2011-12/1, které žalobkyni ukládalo náhradu exekučních nákladů náhradního výkonu splnění nepeněžitě povinnosti ve výši 7360 Kč. Jednalo se o nucený výkon exekučního příkazu, kterým bylo žalobkyni jakožto vlastníku pozemku, na němž byla silničním správním úřadem konstatována existence veřejně přístupné účelové komunikace, uloženo odstranit pevnou překážku na komunikaci v podobě jejího rozorání a navrátit pozemek (komunikaci) do původního stavu.

Žalobkyně napadenému rozhodnutí primárně vytýkala, že v něm žalovaný vůbec nereagoval na námitky uplatněné v odvolání. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl,

že její odvolání nesplňovalo náležitosti podle ustanovení § 37 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.“), nebyl tento závěr pravdivý. V odvolání označila napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, čímž nutně vymezila i otázku, v jaké věci své podání činí. Krom toho je tato otázka dále vymezena v argumentaci obsažené v odvolání. Pokud pak v odvolání nebylo uvedeno, co navrhuje, řeší tuto záležitost přímo § 82 odst. 2 s.ř., který pro tuto situaci stanoví domněnku, že odvolatel se domáhá zrušení rozhodnutí jako celku. Navíc, z procesního hlediska, pokud žalovaný byl přesvědčen o neúplnosti odvolání, měl vyzvat žalobkyni k odstranění vad podání podle § 37 odst. 3 s.ř. Žalobkyně se proto cítí být napadeným rozhodnutím zásadně zkrácena na svých hmotných i procesních právech a navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření namítl, že podaná žaloba neobsahuje žádný konkrétní žalobní bod a s ohledem na uplynutí žalobní lhůty navrhl, aby soud žalobu odmítl. Podle něj se žalobkyně pouze omezila na obecné tvrzení nezákonnosti napadených výroků rozhodnutí, nicméně opomenula uvést konkrétní nezákonné kroky, jichž se měl dopustit, a právně zhodnotit, proč má jít o kroky nezákonné. Neuvedením konkrétních žalobních bodů tak byla podle žalovaného porušena zásada rovnosti účastníků, neboť mu tím byla odňata možnost účinné obrany. Žalobní námitky navíc směřují pouze proti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Odvolání obsahovalo pouze „obecná konstatování o chybějícím protokolu, obecnou námitku k ceně obvyklé, námitku, zda byla komunikace vytýčena v terénu“, které však z pohledu žalovaného jsou námitkami příliš obecnými. Podle žalovaného tak nebylo naplněno ustanovení § 82 odst. 2 s.ř., podle nějž odvolání musí obsahovat konkrétní námitky spatřovaného rozporu s právními předpisy nebo nesprávnosti rozhodnutí nebo řízení, které mu předcházelo.

Žalobkyně ve své replice tvrzení žalovaného odmítla, zdůraznila, že podstatu nezákonnosti obou správních rozhodnutí spatřuje v jejich nepřezkoumatelnosti a upozornila na skutečnost, že žalovaný při rekapitulaci odvolacích námitek jejich výčet oproti autentickému znění značně zjednodušil. S ohledem na svůj závěr o nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí upozorňuje na skutečnost, že nelze-li z odůvodnění správního rozhodnutí vyčíst informace o postupech, úvahách, hodnocení a závěrech správního orgánu, nemůže žalovaný logicky ani dost dobře po žalobkyni požadovat uvedení takových konkrétních (žalobkyni neznámých) okolností způsobujících nezákonnost rozhodnutí. S odkazem na komentářovou literaturu žalobkyně také odmítá, že by byla povinna podrobně právně odůvodňovat svůj závěr o nezákonnosti rozhodnutí a opakovaně poukazuje na povinnost žalovaného odstraňovat případné vady odvolání podle § 32 odst. 3 s.ř.

Soud se především musel zabývat námitkou žalovaného, že podaná žaloba neobsahuje žádný žalobní bod a je v důsledku toho neprojednatelná. Přesvědčení žalovaného však není správné.

Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.“) pojem žalobního bodu výslovně nedefinuje, nicméně obsah tohoto pojmu byl již vymezen ustálenou judikaturou. Usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, (publikováno pod č. 2162/2011 Sb. NSS) bylo v odst. 33-34 konstatováno, že „...je nutno za žalobní bod považovat **každé vyjádření žalobce, z**

něhož byt' i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum. Bude-li žaloba podaná v zákonné lhůtě pro podání žaloby obsahovat žalobní bod (body) alespoň ve shora vymezené míře konkrétnosti, vznikne vždy krajskému soudu procesní povinnost postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s., tj. vyzvat žalobce k odstranění vad žaloby tak, aby mohla být věcně projednána...“

V této věci přitom žaloba obsahovala zcela konkrétní námitky a to zčásti (nad rámec nezbytného) specifikované i po právní stránce odkazem na konkrétní ustanovení zákona. Z žaloby je zcela zřejmé, že žalobkyně spatřuje možnou nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že zcela pominulo uplatněné odvolací námitky. Pro žalovaného jakožto správní orgán, pro nějž by znalost procesních předpisů měla být samozřejmostí, to shodně jako pro soud implikuje namítané porušení § 89 odst. 2 s. ř. Pro případ, že by soud akceptoval závěr žalovaného, že odvolání neobsahovalo potřebné náležitosti, pak žalobkyně výslovně namítla porušení ustanovení § 37 odst. 3 s. ř., tedy skutečnost, že nebyla žalovaným vyzvána k odstranění vad odvolání. Soud proto nemá pochyby o projednatelnosti žaloby a má za to, že jsou splněny všechny podmínky pro její věcné posouzení.

Ze správního spisu soud zjistil, že Obecní úřad Louňovice pod čj. 57/2011-12 vydal již dne 6. 9. 2011 rozhodnutí, jímž zamítl žádost žalobkyně o zastavení exekuce. Toto rozhodnutí bylo obsaženo pouze ve správním spise Obecního úřadu Louňovice, s kterým se soud seznámil poté, co si jej připojil po vyřízení věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 44 A 95/2011 (žaloba podaná žalobkyní proti exekučnímu příkazu vydanému Obecním úřadem Louňovice).

Dne 20. 9. 2011 vydal Obecní úřad Louňovice opět pod čj. 57/2011-12 rozhodnutí, kterým žalobkyni uložil k náhradě exekuční náklady provedeného náhradního výkonu nepeněžitě povinnosti, a to ve výši 7.360 Kč. Datum doručení tohoto rozhodnutí žalobkyni nelze z kopií obsažených ve správním spise žalovaného ani Obecního úřadu Louňovice zjistit. Na kopii tohoto rozhodnutí je dodatečně rukou upraveno čj. na „57/2011-12/1“. S ohledem na text odvolání, které žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala, je možné, že toto doplnění čísla jednacího bylo učiněno dodatečně, bez vědomí žalobkyně. S ohledem na přesnost nicméně soud dále v textu užívá označení „čj. 57/2011-12/1“, které je jedinečným identifikátorem a umožňuje správně označit napadené rozhodnutí orgánu prvního stupně i bez uvedení data jeho vydání.

Dne 4. 10. 2011 rozhodl Obecní úřad Louňovice pod čj. 57/2011-13 o námitkách žalobkyně proti rozhodnutí ze dne 6. 9. 2011, čj. 57/2011-12, kterým byla zamítnuta žádost o zastavení exekuce, a to tak, že námitky zamítl pro jejich nepřípustnost (výkon rozhodnutí byl již proveden).

Odvolání žalobkyně výslovně směřující „*proti rozhodnutí o náhradě exekučních nákladů č.j.: 57/2011-12 ze dne 20. 9. 2011*“ je datováno dnem 6. 10. 2011 a dle podacího razítka bylo předáno poštou Obecnímu úřadu Louňovice dne 10. 10. 2011. V tomto odvolání žalobkyně namítla následující:

- podle zjištění na místě samém nebyl exekuční titul vůbec proveden a žalobkyni tak je podle jejího názoru účtován jiný výkon, ke kterému však chybí pravomocné rozhodnutí
- v rozhodnutí nebylo zmíněno, že by byl pořízen protokol o provedených pracích, vymezen jejich přesný rozsah nebo bylo příslušnými úředními osobami prohlášeno, že provedené práce odpovídají exekučnímu titulu
- konstatování, že je uložena k náhradě cena obvyklá, nepostačuje; aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné, musí podle žalobkyně určit obsah a rozsah provedených prací spolu s vyčíslením jednotkové ceny prováděných prací
- z rozhodnutí se žalobkyně nedozvěděla, zda byly před provedením náhradního výkonu zaměřeny hranice pozemku, čímž je dále zpochybněna správnost provedení náhradního výkonu rozhodnutí

Odvolatelka shrnula, že svými námitkami se snaží dosáhnout toho, aby rozhodnutí mělo přezkoumatelnou podobu. S ohledem na zmíněné námitky podotkla, že stávající rozhodnutí vnímá jako zmatečné, právně neúčinné a za rozhodnutí o obsahově jiném plnění.

O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím dne 28. 11. 2011. Včasnost odvolání nebyla nijak zpochybněna. Jakkoliv podle záhlaví napadeného rozhodnutí bylo rozhodováno o odvolání proti rozhodnutí Obecního úřadu Louňovice ze dne 20. 09. 2011, č.j. 57/2011-12/1, ve výroku napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že „*rozhodnutí obecního úřadu ze dne 4. 10. 2011 č.j. 57/2011-13 se podle § 90 odst. 5 správního řádu se **potvrzuje***“. V odůvodnění pak po zrekapitulování dosavadního průběhu řízení žalovaný pouze uzavřel, že odvolání nesplňuje náležitosti podání podle § 37 odst. 2 s. ř., neboť z něj není patrné, které věci se týká a co navrhuje, a odcitoval ustanovení § 82 odst. 1 s. ř., podle něž je odvolání jen proti odůvodnění rozhodnutí nepřipustné. Z rekapitulační části odůvodnění vyplynulo, že se žalovaný ztotožňuje s tím, že v dané věci došlo k vydání exekučního příkazu. Žalovaný také při rekapitulaci zmínil, že správní spis obsahuje podrobnou dokumentaci zahájení i ukončení náhradního výkonu a že jeho provedení je (bez bližší argumentace) plně v souladu s výrokem exekučního příkazu. Jak dále plyne z odůvodnění, žalovaný se domníval, že rozhodnutím č.j. 57/2011-13 bylo rozhodováno o námitkách proti rozhodnutí č.j. 57/2011-12/1.

Z výše uvedeného je zřejmé, že výrok napadeného rozhodnutí obsahuje zjevnou chybu, neboť ačkoliv odvolání směřovalo proti rozhodnutí Obecního úřadu Louňovice ze dne 20. 9. 2011, č.j. 57/2011-12/1, žalovaný potvrzující výrok napadeného rozhodnutí vztáhl na rozhodnutí ze dne 4. 10. 2011 č.j. 57/2011-13, které však otázku náhrady exekučních nákladů vůbec neřešilo. Výrok napadeného rozhodnutí tak neodpovídá jeho odůvodnění a napadené rozhodnutí je pro vnitřní rozpornost nesrozumitelné a tedy nepřezkoumatelné. Ačkoliv si toho ani jedna ze stran soudního sporu nepovšimla (resp. to soudu nezmínila), jedná se o vadu,

kteřou se soud musí zabývat z moci úřední. Tato vada nutně vede ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to i bez potřeby nařizovat ve věci jednání.

Lze se jen domnívat, že prvotní příčinou jinak i z pohledu soudu nepochopitelného rozhodnutí, mohlo být právě (chybné – viz § 117 odst. 4 s. ř.) přesvědčení žalovaného, že žalobkyně měla správně napadnout odvoláním právě rozhodnutí č.j. 57/2011-13, které (jak se mylně domníval) rozhodovalo o námitkách proti rozhodnutí č.j. 57/2011-12/1. Za takových okolností mohl být žalovaný opravdu přesvědčen, že žalobkyně nesprávně označila napadené rozhodnutí a její odvolání tak nesplňuje zákonné náležitosti. Pokud tomu bylo právě takto, je evidentní, že nejde o pouhou zřejmou nesprávnost, která by byla odstranitelná vydáním opravného usnesení podle § 70 s. ř.

Nicméně i v případě, že textace výroku by byla pouze důsledkem písařské chyby, je evidentní, že řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí by bylo stiženo závažnou procesní vadou, která mohla mít za následek nezákonnost tohoto rozhodnutí.

Jestliže totiž podle žalovaného podání žalobkyně nesplňovalo potřebné náležitosti, byl žalovaný povinen postupovat podle ustanovení § 37 odst. 3 s. ř., tj. nejdříve žalobkyni poučit o povaze těchto vad a vyzvat ji k odstranění vad v přiměřené lhůtě. Teprve po uplynutí stanovené lhůty k odstranění vad podání by mohl žalovaný přistoupit k přezkoumání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, aniž by podané odvolání obsahovalo jakoukoliv odvolací námitku. Poskytnutá lhůta k opravě podání přitom nesmí končit dříve, než končí odvolací lhůta (resp. i oprava podání podaná na poštu po uplynutí stanovené lhůty k opravě, ale dříve než uplyne odvolací lhůta, by musela být žalovaným zohledněna). Poslední den lhůty k opravě podání naopak může přesáhnout, a zpravidla i přesáhne poslední den zákonné odvolací lhůty, aniž by to mělo vliv na povinnost odvolacího orgánu zabývat se všemi ve stanovené lhůtě uplatněnými odvolacími námitkami. Závěr o aplikovatelnosti ustanovení § 37 odst. 3 s. ř. i v odvolacím řízení plyne jak z ustanovení § 93 odst. 1 s. ř., tak z ustálené judikatury správních soudů v podobě rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, ze dne 14. 2. 2008, č.j. 54 Ca 1/2008-30 (publikováno pod č. 1578/2008 Sb. NSS) nebo např. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č.j. 1 As 4/2009-53.

Protože žalovaný s ohledem na zastávaný názor o neúplnosti podaného odvolání žalobkyni nevyzval k doplnění odvolání, opominul se zabývat případnými argumenty, jež žalobkyně k jeho výzvě mohla doplnit. V důsledku tohoto pochybení tedy soudu také nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Soud se navíc ztotožňuje se závěry žalobkyně, že jí podané odvolání dostatečně konkrétní odvolací námitky obsahovalo. Pokud jde o náležitosti odvolacích námitek, zákon v § 82 odst. 2 s. ř. stanoví, že odvolatel je povinen pouze uvést, v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Právní úprava tudíž ani v nejmenším nežádá, aby odvolatel provedl právní kvalifikaci namítaných vad. Dostatečnou odvolací námitkou tedy je i pouhé tvrzení, že rozhodnutím vyměřená náhrada nákladů exekuce neodpovídá reálně provedeným pracím, resp. že podle žalobkyně na předmětném pozemku nebyly žádné práce provedeny, popř. že je pochybné, zda v důsledku

nezaměření hranic pozemku nebyla část prací provedena mimo pozemek žalobkyně a tedy nemůže být žalobkyni účtována. Žalobkyně nemusí uvádět, podle jakého ustanovení a ani podle jakého zákona či vyhlášky považuje takovýto postup za protiprávní – právní kvalifikaci námitek si musí provést již odvolací správní orgán a na základě této právní kvalifikace rozhodnout o tom, zda námitky jsou nebo nejsou důvodné.

Je také pravdou, že § 82 odst. 2 s. ř. podpůrně stanoví, že neuvede-li odvolatel rozsah napadení prvostupňového rozhodnutí, má se za to, že usiluje o zrušení rozhodnutí jako celku. Navíc argumentace nevymezením rozsahu přezkumu je zcela zcestná v případě rozhodnutí, které obsahuje jediný výrok.

Protože důvody vydaného rozhodnutí jsou seznatelné pro účastníka zpravidla pouze z jeho odůvodnění, odvolací námitky také zcela pravidelně míří proti argumentům obsaženým v odůvodnění. To však neznamená, že by se jednalo automaticky o námitky nepřipustné, protože ve smyslu § 82 odst. 1 věty druhé s. ř. směřují pouze proti odůvodnění rozhodnutí. Jako nepřipustné lze s odkazem na § 82 odst. 1 věty druhé s. ř. totiž vyhodnotit pouze takové odvolání, jehož veškeré námitky, i kdyby byly oprávněné, by vedly pouze ke změně formulace odůvodnění, avšak bez jakékoliv potřeby upravit výrok správního rozhodnutí.

Taková situace však v případě odvolání podaného žalobkyní nenastala. Jestliže by totiž byla pravda, že exekuce nebyla provedena, nebo byla provedena v rozporu s požadavky stanovenými exekučním titulem nebo v určité části i na jiném pozemku, než je pozemek žalobkyně, nemohla by žalobkyni být rozhodnutím správního orgánu prvního stupně vyměřena náhrada nákladů exekuce, ať už zcela, nebo z určité části. Nutně by tedy musel být změněn výrok odvoláním napadeného rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že uplatněné námitky byly přípustné a žalovaný se jimi v napadeném rozhodnutí měl zabývat.

Vedle výše uvedeného je navíc soud přesvědčen, že nelze bez dalšího označit za nepřipustné ani odvolání, které se omezuje pouze na namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně plynoucí z jeho neúplného nebo zcela absentujícího odůvodnění (nejde-li o případ, kdy právní předpis výslovně umožňuje vydání rozhodnutí neobsahujícího odůvodnění). Bylo by totiž nepřijatelné, aby správní orgán prvního stupně mohl porušením povinnosti řádně odůvodnit své rozhodnutí podle § 68 odst. 3 s. ř. postavit účastníka řízení do situace, kdy by nemohl s ohledem na neznalost důvodů vydání takového rozhodnutí vznášet konkrétní odvolací námitky. V takové situaci, znemožňuje-li nedostatečnost odůvodnění prvostupňového rozhodnutí odvolateli uplatnit řádnou argumentaci, která by měla potenciál zpochybnit správnost výroku, je třeba mít za to, že i prostá námitka nepřezkoumatelnosti představuje námitku přípustnou. Je-li pak přípustná prostá námitka nepřezkoumatelnosti, je nutné v případě vágního či chybějícího odůvodnění akceptovat za dostatečně konkrétní také odvolací námitky, jejichž obecnost je důsledkem právě takto vadného odůvodnění správního rozhodnutí.

V nyní řešené věci je pravdou, že žalovaný v rekapitulační části napadeného rozhodnutí na konkrétní námitky žalobkyně (ačkoliv jinak měl za to, že odvolání námitky neobsahuje) fakticky reagoval, neboť v rekapitulační části uvedl, že ze správního spisu plyne, že průběh exekuce byl řádně zdokumentován, že před exekucí proběhlo zaměření pozemku a

že s ohledem na obsah dokumentace nemá pochyb o tom, že výsledek exekuce odpovídal povinnosti uložené exekučním titulem.

Žalovaný však zcela pominul námitku žalobkyně proti vyměřené částce náhrady exekučních nákladů. Žalobkyně namítala, že pouhé prohlášení správního orgánu prvního stupně o tom, že podkladem této částky byla cena v místě a čase obvyklá, jí neumožňuje se k této otázce vyjádřit. Žalobkyně měla za to, že k takovému posouzení je nutné znát rozsah provedených prací a jejich jednotkovou cenu a uvedla, že rozhodnutí vnímá jako nepřezkoumatelné. Z kontextu námitky je evidentní, že jde o námitku nepřezkoumatelnosti a že žalobkyně měla pochybnost o správnosti ve výroku vyměřené částky. Přitom odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně skutečně neobsahuje nic jiného než ničím nepodloženou frázi, že jde o cenu obvyklou, přičemž s ohledem na chybějící údaj o rozsahu provedených prací není vůbec možné si učinit nezávislý úsudek o tom, zda cena opravdu může odpovídat cenám obvyklým.

V této fázi správního řízení nejde o povinnost exekučního správního orgánu nezávisle ověřovat obvyklost takové ceny, ale o prostou povinnost poskytnout v souladu s § 68 odst. 3 s. ř. v odůvodnění rozhodnutí jeho adresátu alespoň to nezbytné množství informací, které mu umožní si učinit vlastní náhled na otázku, zda k náhradě ukládaná částka se obvyklé a očekávatelné výši exekučních nákladů (zpravidla dané přijatelným poměrem cena/výkon) nevymyká nějakým mimořádným způsobem.

Žalovaný měl proto povinnost se touto námitkou zabývat, ověřit přiměřenost výše ukládané náhrady exekučních nákladů a alespoň svým odůvodněním [nepoužije-li přímo postup podle § 90 odst. 1 písm. c) věty za druhým středníkem s. ř.] napravit nedostatky odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí, a to včetně potřebné reakce na související argumentaci odvolatelky. Druhou možností žalovaného pak bylo, zejména pokud s ohledem na existující obsah správního spisu není schopen přiměřenost výše exekučních nákladů ověřit, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 1 písm. b) s. ř. zrušit a věc mu vrátit se závazným právním názorem týkajícím se potřebného rozsahu odůvodnění, popř. i dokladů založených ve spise, který umožní jednak odvolateli konkretizovat případné odvolací námitky, jednak odvolacímu orgánu seznat důvody správního rozhodnutí a přezkoumat jeho zákonnost a správnost. Protože se žalovaný touto námitkou vůbec nezabýval, musel soud s ohledem na toto pochybení napadené rozhodnutí také zrušit podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Za daných okolností tedy správní soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V tomto řízení si žalovaný ujasní, co je obsahem toho kterého rozhodnutí, jaké rozhodnutí je vlastně odvoláním napadeno a vypořádá se ve svém odůvodnění shora uvedeným způsobem s námitkami odvolatelky včetně námitky nepřezkoumatelnosti výše náhrady exekučních nákladů.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 11.640 Kč, to za zaplacený soudní poplatek v částce 3000 Kč a za právní služby v částce 8.640 Kč. Tuto částku tvoří tři úkony právní služby po 2100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, dvě písemná

podání soudu – § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], dále tři paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 1440 Kč odpovídající 20 % DPH.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. května 2012

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Nicola ŠVECOVÁ

Rozsudek byl vyhlášen dne 23. května 2012 [§ 49 odst. 11, § 76 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní.